

Det, der bestaar.

Bor Guds Ord bestaar endelig, (ef. 40, 8).

Om Tegn i Sol og Maane.

Af L. Logstrup.

Dette Evangelium (Luk. 21, 25—37) fortæller om et oprættende Uvejr, men ikke et almindeligt Uvejr, der raser en Tid og saa lader Jordelivet gaa sin sædvanlige Gang, nej, det endelige Uvejr, hvorunder denne Verdens Stillestaaelse skal forjaa, og hvorefter hele den Menneskelægt, som gennem alle Tider har levet paa Jorden, skal stilles for Dommen.

Derfor der havde været Tale om et almindeligt Uvejr, der bragte Straf og Tugtelse fra Herren over en enkelt Egn, saa vilde det have været nok at sige: Jordens Kræfter skal røres, Storm, Igen, Torden, Ild, Vandflod. Men Jesus siger, at Himmelens Kræfter skal røres, og det vil sige, at en overvældende Naturbegivenhed, som Verden aldrig har set Mage til, Dommedagsvejret, skal træffe op og ryste Sol, Maane og Stjerner ud af deres Baner. Overvældige Kræfter af Aldnatur skal gribe og ryste den synderfulde Jord paa en rædselindbragende Maade, saa at Menneskene over den hele Verden skal gribes af en Gru, Angst og Fortvivlelse som aldrig før. Himmelens og Jordens skal forjaa, og Menneskelægtens Verdensløb er endt: Møllen har slaaet det sidste Slag og Dommedag ringes ind.

Naar man ser et Uvejr nærme sig, tager man sine Forholdsregler efter Evne og advarer andre mod det kommende Uvejr. Det er det samme, vor Frelser gør her i Evangeliet. Han ser Dommedagsvejret nærme sig og derfor taler han for at hjælpe enhver, som vil frelses. Det er omforingsfuld Kærlighed, der taler ud af hans Ord; lad os tage mod hans Hjælp i Dag, ja, Hjælp til at bestaa for Menneskesønnen.

Mærk det da nu vel: det er ikke ham, som volder Uvejret, og ham, som gerne ser, at det kommer. Nej, Uvejret har gammel Rod; det har trukket op til det gennem Aartusinder, omend det først indtræffer paa Verdens yderste Dag. Den første Begyndelse til det finder vi i Paradiesets Have, da Djævelen der fik Eva og Adam til at lynde, da han første Gang gjorde Guds Ord til Løgn og tog Troen fra Menneskene. Det er Djævelen, som er Skylden til Dommedagsvejret, og det er Jesus Kristus, der vil frelse fra det. En falden Slægt i Vigeagthed mod Gud eller i Trods mod Gud, i skjult Oprør mod Gud, maa saa sin Dom. Dommen er uafvendelig for den Verden, som ligger i det onde, men Jesus Kristus kan og vil som den eneste Frelser afvende den for hver den, som tror hans Ord og i Troen tager sin Tilflugt til ham. Men om Dommedagsvejret lyder hans Ord.

„Himmelen og Jorden skal forjaa, men mine Ord skal ingenlunde forjaa.“ Derfor tror jeg ogsaa dette Ord om Himmelens og Jordens Undergang, fordi Jesus Kristus har sagt det. Hans Ord har endnu aldrig slaaet fejl; hans Ord skal nok og saa vise sig sande i dette Stykke. Om saa „Bidenfaben“ — den nu levende Slægts store Afguds-billeder — nok saa meget vil give andre Forklaringer; om vantro Mennesker end nok saa meget vil gaa i Djævelens Spor fra Paradiesets Have og gøre Jesus Ord til Løgn — jeg tror ham vel for alle, og jeg roader alle og enhver, hvem mit Hjertes Nøst kan naa: Tro Jesus! Tro ham ogsaa i det Stykke „Himmelen og Jorden skal forjaa, men mine Ord skal ingenlunde forjaa.“ Ja, tro hans Ord og lad os mærke to, hvad de siger.

Naar Dommedagsvejret kommer, kelter Frelseren selv imellem at „se Menneskesønnen“ og „bestaa for Menneskesønnen“. Og det er det sidste, det kommer an paa. Se ham, det skal alle; men bestaa for ham kan kun de, som tror paa ham. Alt drejer sig om, „at bestaa for Menneskesønnen“. Da skal de se Menneskesønnen komme i Sky. Det vil ikke sige omgivet af høje Skyer eller Maa Skyer, som vi plejer at se dem,

ef heller er det alene Udtryk for at komme fra Himmelen; thi hvor skulde han ellers komme fra, han, som er ved Guds højre Haand. Nej, „Sky“ har særlig Betydning. Ud fra Skyfjættens ledede Gud Israels Vandring; Herrens Sky hvilede over Tabernaklet; Herrens Sky fyldte Templet; Herrens Sky tog Jesus bort fra Apostlenes Sjine paa Himmelfartsdagen. Skyen er som det Dække, der tilhører Guds Hellighed og Majestæt. Skyen er hans Magts Klædebon. At Jesus kommer i Sky vil da sige, at han kommer i Majestæt, med guddommelig Kraft, med den Forløsningens Kraft, hvorved han fuldbørder sine troendes endelige Udfrielse fra Verden og deres endelige Frelse fra Dommen. Han kommer ej som en magtesløs Stillestaaelse, men især som Guds Kraft som Verdens Kommer.

Da gælder det om at bestaa for Menneskesønnen. Ikke om at bestaa som til en Eksamen, hvor man kan komme mere eller mindre ubeløst fra det, nej, om at bestaa i Modtænkning til at falde. Paa den Dag skal hele vort Hjertes liv prøves paa Evighedsens Guldvægt, og da gælder det om at bestaa. At falde paa den Dag er at falde for evigt; at bestaa paa den Dag er at bestaa for evigt. Vort Liv herude er forberedelsen dertil. Betingelsen for at bestaa er Tro, den levende Tro, Hjertets Tro og Hengivelse til Jesus Kristus. Vær du da en af dem, der sætter det som Maalet for dit Liv:

At bestaa for Menneskesønnen!

„Mere Helliggørelsesprædiken“

For et Par Aar siden læste jeg en Artikel i „Fremad“ om Stillingen indenfor vort Kirkefælleskab.

Dette har jeg tænkt paa at indsende den til et af Samfundets Blade, saa flere kunde saa Nytte af den end de af os, som læste „Fremad“. Og da jeg nu just fik fat i det paa-gældende Nr. igen, og de to Aar, som hengif, har stadfæstet min Tante, at der er vigtige Sandheder i Artiklen, saa lad det nu blive til Alvor.

Forfatteren er en af vore Prædiker, og Artiklen, som sammenlignelsesvis tager sit Udgangspunkt fra Andremissionskredse i Danmark, og som har til Overtitel: Mere Helliggørelsesprædiken, lyder ordret saaledes:

„Hvis man har fulgt en lille Smule med i Forholdene i Andremissionskredse i Danmark i de senere Aar, vil man have bemærket, at Grundtendensen bliver mere og mere modfaldende og mørk. Man hører stedse tydeligere Klager over aandelig Løst, Mangel paa Indberlighed, aftagende Oflervillighed og Arbejdsiver. Og samtidig med, at man i Følgesen af Nutidens aandelige Fattigdom dvæler ved de gode gamle Tider, søger man lige- om at stramme sig op ved at fremhæve de store udbortes Resultater, man har naaet. Man holder Mandat, man organiserer baade her og der, for at de ydre Kammer kan blive saa faste som muligt, og man holder store Bækkelsesmøder, hvor man tæller de omvendte o.p. Men under det altsammen har man en ubagelig Følelse af, at Livet er i Tilbagegang baade i de troendes egne Hjertes og i Forholdet til de vantro Masler.

Kanste det samme vil man kunne iagttage indenfor „den forenedesklire“. Fra alle Sider Suk efter mere Indberlighed blandet med selbøha-gelig Dvælen ved de saakaldte store udbortes Resultater, man har naaet i de senere Aar. Ogsaa her søger man at gøre det ydre Apparat saa fuldkomment som muligt lægger mere Vægt paa det udbortes. Men med al Vægt fremgang og tiltagende Orden ser det alligevel ud, som Saltet taber i Kraft blandt os.

Hvad er Grunden hertil?

Sovegrundene er utvivlsomt en ensidig Forfyndelse og ensidig Til-gang af Guds Ord. Enhver aandelig Bevægelse har sin Styrke i sin En-sidighed, men tillige sin Svaghed. Dens stærke Virkning i Sjælfikket beror paa dens Ensidighed; men selv de Livsbevidere, den affører, bevarer og kommer til Røtte, maa Ensidigheden overvindes.

Det, som kendetegnede Andremis-sions Forfyndelse i Danmark, saa vel som den første Forfyndelse i mange af „Den forenedes Kirke-s“ Menigheder, var den stærke Frem-hævelse af Syndernes Forladelse af Raade alene for Jesus Kristi Døds og Blods Skuld; og Soveblagen i Omvendelsen blev Opgivelsen af al Egenretfærdighed og Tilgængelsen af Syndernes Forladelse ved Troen paa Kristus, medens den anden Side: Hjertets og Sindets Fornælse til en ny Udighed mod Guds Vil-le og den deraf følgende Hellig-Bandel blev mere stillet i Skygge.

Jeg siger ikke, at der ikke hos de Mennesker, som da blev omvendt under Lovens Trældom. Det var prædiken for dem, at de skulde vinde Livet ved en retfærdig Bandel, og mange havde ærligt forjagt der-paa, men ikke fundet Fred deri. Ikke saa underligt, at den Slags Men-nesker tog mod Evangeliets Præ-diken som for Jord og Vand. Det var jo netop, hvad de trængte til at høre. Og fordi det saa at sige var Folket i Rødet baaret i de Dage, at skulde man indgaa i Himme-riets Rige, maatte der arbejdes paa at opslutte Guds Krav, var man ikke saa ubet for Fritelsen til at lægge sig til at jove paa det fuld-bragte Værk og tage det mindre nøje med Helliggørelsesarbejdet.

Den gamle Forudsætning om Gerningernes Nødvendighed for at staa i Raade hos Gud blev ligeom helliget derved, at det angik det Hjer-te oplevede Frelsens Røbel og dre-ved af Kristi Kærlighed bøjede sig ind under Herrens Krav, ikke for om for at erhverve Frelsen ved egne Gerninger, men i Kærlighe-dens Angst for at gøre ham imod.

Men Tiden og Tidsaanden, som mere og mere gaar i Retning af Tøylesløshed og Ansvarsløshed har ogsaa her øvet sin løvende Indflydelse. Der kom for mange af disse Mennesker, som der vel for Resten ligger i vore Dage i større eller mindre Grad kommer det for enhver, der oplever For-tabelsens Angst og Frelsens Glæde, en Tid, da disse Indtryk vækkes, og da Helliggørelseslivet, der til en Begyndelse gik saa let, som en Følge heraf mere antog Karakter af et behærdigt Arbejde.

Der var det en kraftig Hellig-gørelsesprædiken skulde have traadt bevarende og hjælpende til. Frem-hævelsen af Guds Krav om Hellig-hed ved hos det benaadede Menneske vilde have vedligeholdt den klare Erkendelse af Trangen til Raade, vilde have bevaret Hjertets dag-lig ndmyg og taknemlig Henslten til Raaden. Og Forfyndelsen af Kristus som den, der ikke blot er vor Retfærdigheds men ogsaa vor Hellig-gørelse (1. Cor. 1,30), idet han giver Kraft til et helligt Liv derved, at han formødelst Troen bor i Hjert-et, vilde have været den hjæl-pende Haand for alle dem, der vel havde Kærlighedens Trang til at give Herren hele deres Liv, men som i deres Kamp for dette led Nederlag paa Nederlag, fordi de stred i egen Kraft. Der er der bleven forlængt meget, og i Danmark har man erkendt det og i de sidste Aar søgt at raade Bod derpaa ved de saakaldte Hellig-gørelsesmøder. Det skal ogsaa ind-rømmes, at denne Side af Forfynd-elsen er kommen til sin Ret paa adskillige Steder iblandt os, men den fattes paa mange flere. Guds Værn har i alt for høj Grad været sat paa Sultekur eller i alt Fald paa Smalkost under en Forfyndelse, som idelig drejede sig alene om det, som de allerede havde oplevet, nemlig Overgangen fra Død til Liv. Men efterhaanden har mange des- værre dannet sig til dette og jv-nes bedst om dette, fordi det i Løbet af Aar er saa rart i Fred. Man kan sidde under den- ne Forfyndelse og glæde sig over, at man har fat paa det tørre, mens Kravene lægges tungt og haardt hen over den vantro Verden. Og Prædikanterne? Ja, de er jo da ogsaa frælselige Mennesker. Det er i Grunden saa let saadan at

tage den gamle Skala Gang efter Gang, og naar man saa mærker, at det er saa velkom-ment hos de troende —? Og endelig, og det er vel nok de fleste Ste-der Sovegrundene, man har stillet saa meget paa den ene Side af Forfyndelsens Opgave at vinde dem, som ikke kender Raaden, at man har overset det ikke mindre vigtige, at jøde Herrens Hjort, at nære, pleje og retlede Gudsblivet, hvor det alt er brudt frem.

Der ligger vist Sovegrundstiltand, den aandelige Sløjhedstilstand, man møder næsten overalt iblandt os, og til den ringe Fremgang ud-adtil.

Det, vi trænger til, er sikkert en alvorlig Budsprædiken til troende som til vantro forfælsig fra den tidligere deri, at man ikke ba-re fremhæver, at der er en Skyld, som maa stettes ud ved Kristi Blod, men ogsaa, at der er et gam-melt Menneske, som skal dødes og forskastes fra Dag til Dag, og at dette kun kan ske ved i Troen at tilgæve sig det evige Livs Kræfter i Jesus Kristus.

Det vil give Arbejde til Prædi-kanten med hans egen Helliggørelse og med at grave dybt i Guds Ord, til de troende, men et Arbejde, der har sin store Værd.

Saa langt Artiklen. Man tæn-ke ikke, at den angaar kun Prædiker-ne, eftersom den paataaler Ensidig-hed i Ordets Forfyndelse og anbefaler mere Helliggørelsesprædiken.

Hvert levende Lem i vore Menig-heder har jo Rald til at forkynde Kristi Døds og befænde hans Naam. Og hvis de nu kun forkynde en af hans Døds og fun befænder en af Side af hans Naam, saa kan det blive haardt nok for Præsten at saa Trelnd, naar han forkynder hele Evangeliet.

Vore Medarbejdere, de troende i Menigheden, maa huske, (og saa det betonet ogsaa) at vor velsignede gode Gyde hedder ikke blot Jesus, som har frelst os, men ogsaa Kristus, som vil regere os. Han har ikke blot denne ene Dyd, at han gav sit Liv og Blod paa Korset for vore Synders Skyld, men han har ogsaa den anden Dyd, at han giver os sin Naam, som gør os lede ved Synden, villige til at kæmpe imod

og frastige til at fejre over Syn-den og til at vordre hellige i al Omgangsfæle.

Skriften siger jo udtrykkelig, at hoo, som ikke har den Naam, er ikke hans. Og de, som taler i Menig-heden bør „tale som Guds Ord“, enten saa det er Præsten, eller det er Diakonen eller nogen anden. In-gen maa sige falsk Vidnesbyrd om Frelserkongen hverken i privat Samtale eller i Foramlingen.

Det afstedkommer Skade og Forvirring.

Og endelig lad mig sige: det har ogsaa sin store Betydning, at Til-hørerne har Forstaaelsen af, hvad der skal forkyndes fra Prædikesto-len, ogsaa naar det gælder om „mere Helliggørelsesprædiken“.

P. P. Thoreby.

Hvad er Gensjødelse?

Efter i flere Aar nu at have været næsten ubelukkende i norske Omgivelser og under norsk kirkelig Betjening har ovenstaaende Spørgs-maal mere og mere trængt sig ind i mit Sind, ved at høre den megen tale om „Gensjødelse“ og om, at „den, der har m o d t J e s u s, maa vide om det“ — o. a. m.

I Guds Ord har jeg læst om, at „Daaben frelser os, hvilken ikke er en Renielse fra Skyldets Uren-ighed, men en god Samvittigheds-pagt med Gud ved Jesus Kristi Op-standelse“. Rigeledes, at „Daaben er et Gensjødelsens og Fornælsens Våd, som sker ved den Helligaaend, som paaftod, at Daaben kunde ikke haade være „en god Samvittigheds-pagt med Gud“ — og „et Igen-jødelsens og Fornælsens Våd“ —.

For mit Bedkommende kan en saad-an Paastand staa for, hvad den er værd. Jeg vil ikke dvæle ved den.

Men naar man ved Missions-møder o. Igen. igen og igen giver den Forstaaelse, at naar et dødt Menneske er kommen bort fra sin Daabs Raade — i Synden og paa vilde Veje — som f. eks. „den for-lorne Søn“ — saa skal det „gen-jødelse“ for at blive „frelst“, ja saa synes det mig, at der er noget vil-dledende ved en saadan Tale. Men

det er vel nok det naturlige og uigenjødte Menneske, der ikke fatter de Ting, der hører „Guds Rige“ til; thi de bedømmes jo aandelig.

Man tager i Almindelighed sin „Gensjødelselære“ fra Jesus Sam-tale med Nikodemus i Joh. 3. Kap., og der kan jo nok synes at „være noget i det“; thi Jesus siger jo rent ud til Nikodemus: „Det bør eder at jødes paa ny“, saa det er jo Jesus egne Ord. Men, om Forladelse: itaar der noget Steds skrevet, at Nikodemus havde været døbt og var kommen bort fra sin Daabs Raade?

Saa siger man fremdeles, at naar et Menneske er kommen ud i Synden, bort fra sin Daabs Raade, saa maa det gensjødelse, thi da er det døbt i Synden — Nu ja, i Luk. 8. Kap. læses ogsaa om en, som var døbt; men der itaar saa allige-vel, at Jesus sagde: „Græder ikke; hun er ikke dødt, men sover.“ — Og de belo ham; thi de vidste, at hun var dødt —. Jeg læser saa hvorledes Jesus sagde: „Pige staa op“ — og at „hendes Naam kom igen“ —; men jeg kan ingen Ste-der finde nogen Beretning om, at hun blev gensjød. Flere Eksempler kunde vel fremføres, f. Eks. Valarus. Om ham itaar der skrevet, at Je-sus sagde til „Disciplene“, at Va-larus sov, men senere den sagde han, at Valarus var død. Saa læ-ser jeg om, hvorledes Jesus befale-de den døde Valarus, at komme ud af Graven og at Valarus var liv-dig og kom ud, men jeg kan intet finde om, at han blev gensjød.

Men saa „den forlorne Søn“ da? Ja, da han blev led af at „vogte Svind“, og han selv endelig havde faaet nok af „Svinemasken“ — saa? ja, saa gik han op i sig selv —. Der itaar jo skrevet, at han sagde, at han vilde staa op og gaa til sin Fader o.s.v. og at han ogsaa stod op og gik til sin Fader o.s.v. Læs selv Beretningen i Luk. 15. Kap. Men saa Korikerne vilde kalde det, at han blev „født paa ny“ eller „gensjød“? Jeg synes, at det vilde passe bedre og være mere forstaa-elig, om man kaldte det „Omben-delse“. Men — lad dem kun kalde det, hvad de vil. Det er dog, vist alligevel blot en forskellig Maade at udtrykke en og samme Mening

KVINDENS MAGASIN ALMANAK FOR 1912
128 SIDER HUMORISTISKE FORTÆLLINGER

Udgivet i Minneapolis, Minn.

1/2 Pris. Altsammen koster \$2.00 men kan nu erholdes for \$1.

For end yderligere at forage Abonnements-antallet paa Kvindens Magasin, har vi bestemt os paa at gjøre følgende God-tidsstilbud til enhver, der benytter sig af An-lejdningen medens Oplaget af Bøgerne og Wi-lehrerne varer.

KVINDENS MAGASIN

Udgivet i Minneapolis, Minn.

Tilbudet.
Send os kun en Dollar, saa skal vi sende Dem de følgende fire Gjenstande, som er værd to Dollars, nemlig: „Glimt fra Bjørnsjerner Bjørnsjerner Liv og Værdighed“ af Professor J. J. Stedalsvold, og „Bortførelsen“ af Professor J. J. Stedalsvold, samt 50 Cents. Kvindens Magasins marianne Almanak for 1912, værd 25 Cents, „Leif Grifsson opdager Amerika“, værd 50 Cents. „Kvindens Magasin“ et helt Aar, værd 75 Cents; til sammen værd to Dollars. Men for at saa Kvindens Magasin ind i de Hjem, hvor det endnu ikke er kendt, vil vi overlade alt sammen for kun en Dollar, til enhver der handler herat.

„Glimt fra Bjørnsjerner Bjørnsjerner Liv og Værdighed.“
Af Professor J. J. Stedalsvold.

Kvindens Magasin
udkommer hver Maaned med 32 til 40 store Sider. Indholdet er belærende og underholdende. Ved Tiden af en fornyende Roman og flere gode fortællinger indbeholder Bladet hver Maaned følgende interessante Afdelinger: „Maad og Bist mellem Kvindene selv“, „Bortførelse“, „Bortførelse“, „Naar Moder fortæller“, „De smukke“, „Dramatiske“, „Saunders“, „Nye Bøger“, „Bredere“, „Helle og Hjertes“, „Humor“ og „Musik“ m. m. Magasinet koster 75 Cents Aaret, men følger med i ovennævnte Godtidsstilbud.

Leif Grifsson opdager Amerika.
Dette er et Aftogstift udgivet af en dygtig norsk Kunstner efter Christian Kroghs berømte Maleri. Størrelse 22 1/2 x 17 1/2 Tommer. Kommer i dobbeltfaldet format paa sin Kæst. Vil være en stor Færd i hollandsk Hjem. Koster 50 Cents, men følger med i ovennævnte Godtidsstilbud.

Kvindens Magasin Almanak for 1912
er paa 128 Sider og er en frisk og morsom Bog, som kan læste det trivselste Sind i et sprudlende Summer, skrevet som den er med et smilende Lune og en godlydig Sjæleagtighed, som ler af fuld Hals og rider ender umindstaaelig med. Den koster 25 Cents, men følger med i ovennævnte Godtidsstilbud.

Almanakens Indhold.
1. Kalender for Aaret 1912. 2. Rejsehandbøger for hver Dag i Aaret. 3. Anki og Karrierer. 4. Hverledes ender kan læse et Menneskes Karakter ved at indse hans Ansigt. 5. Et morsomt Erkel. 6. Hverledes ender kan læse sin tilkommende Værdmands Karakter at hende, ved at indse hans Tøist eller teltene